

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amerfoort; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Amerfoort; K. v. Huizen, Groningen; A. Jansse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Sappemeer; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Haarlemmermeer; Mr J. Meulink, Enschedé; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds J. Smelik, Apeldoorn; Dr H. Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Groningen; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. v. Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visé, Kampen; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen. Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes.

Postrekening No. 406040. — Telefoon 2424. BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES. Ingevolge papieraanwijzing B.P.P. no. 6908 verschijnt deze uitgave wekelijks en is de omvang van dit nummer 8 pag., form. 30 x 41 1/2 cm.

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling. Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar. Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent.

BEZWAARDEN

over en onder de synodocratie 45

HOOFDARTIKEL

De houding van Ds Van Teylingen, II.

Wat ons in het, in 't nr van 22 Mei, geciteerde stuk allereerst opvalt is de zuivere, eerlijke teekening van de situatie waarin alle kerken, ambtsdragers, geloovigen door de synodale besluiten van 1942/43 gekomen waren.

De synode — aldus Ds Van Teylingen — heeft bindend allerlei leeruitspraken opgelegd. Dat is een feit van hoogst ernstige betekenis. Het mag niet gebagatelliseerd worden. En evenmin mag men het met allerlei sofismen krachteloos maken.

Wanneer nu de synode gebonden heeft — zoo gaat Ds Van Teylingen dan verder — is het natuurlijk noodzakelijk precies te weten waaraan men gebonden werd. Daaromtrent behoeven we evenwel in 't geheel niet in het duister te tasten. Er is een Toelichting van de leeruitspraken, die, zooals de synode zelf uitsprak, een hogere waarde bezit dan een gewoon rapport. En er is ook nog een Praeadvies, dat de argumenten geeft, waarmee de Synode de bezwaarden wilde overtuigen. Natuurlijk heeft de Synode zich nooit op elk woord en elke uitdrukking van die stukken vastgelegd. Maar de hoofdinhoud van beide documenten wordt zoo klaar, zoo dikwijls en zoo krachtig tot uitdrukking gebracht, dat misverstand daaromtrent niet meer mogelijk is.

Zonder twijfel dacht Ds Van Teylingen aan uitspraken als:

dat de doop de verzegeling is van een heilsafkondiging en heilsverzekering, welke zoowel spreekt van een heil, dat den doopeling reeds geschonken werd als van hetgeen hij straks zeker nog ontvangen zal; dat de wedergeboorte en de afwassing der zonden, als gaven die aan den doopeling reeds geschonken zijn, in den doop worden betekend en verzegeld; dat „voor onze belijdenis tot het wezen van het sacrament behoort, dat het geloof veronderstelt“, omdat de doop voor den doopeling „de bevestiging (is) van de Goddelijke verzekering, dat hij het heil heeft ontvangen; te weten, dat hij met Christus' bloed en Geest van al zijn zonden is gewassen“;

dat daarom in al degenen die gedoopt worden het geloof als aanwezig moet worden verondersteld; dat alle te doopen kinderen derhalve voor reeds wedergeboren kinderen moeten worden gehouden en dat het doopsformulier aan niet-uitverkoren doopelingen het recht op den doop „in zijn vollen, diepen zin niet toekent; en hun doop niet in den vollen zin als doop beschouwt“.

En wat doet Ds Van Teylingen nadat hij deze situatie teekening zoo zorgvuldig heeft geschetst?

Hij gaat precies omschrijven hoe hij over de in gedrag zijnde kwesties denkt.

En dan hooren we het volgende:

1e de verklaring van de synode van 1942 inzake het zaad des verbonds denatureert wat de synode van 1905 daaromtrent uitsprak;

2e de verklaring der synode omtrent het zaad des verbonds, n.l. dat het voor wedergeboren en in Christus geheiligd moet worden gehouden, is niet klaar en niet duidelijk; en een werkelijk verantwoorde confessioneele uitspraak dienaangaande kan, indien men althans de in de confessie tot uitdrukking gebrachte eenigheid des geloofs niet wil breken, eerst na breede en grondige studie tot stand worden gebracht. De synode van 1942/43 handelde derhalve overijld;

3e de genoemde verklaring is niets anders dan een gedragsregel, een bejegeningnorm, welke aan zake-lijken inhoud niets meer bevat dan dit, dat niemand aan de kinderen ontzeggen mag, dat ze deelen in de gaven, die de Heilige Geest in de gemeente van Christus' wege uitdeelt;

4e de heilige doop verzegelt — zooals de verklaring welke Prof. Lindeboom en een aantal anderen in 1905 publiceerde het uitdrukt — niet iets dat in den doopeling aanwezig is of voorondersteld wordt aanwezig te zijn maar de beloften van het Genadeverbond in het Evangelie geopenbaard;

5e de gedachte dat den niet-verkoren kinderen des verbonds het recht op den doop in diepen en vollen zin niet zou toekomen moet als gansch verkeerd worden verworpen;

6e alle kinderen des Verbonds hebben dezelfde beloften ontvangen, ze worden op dezelfde wijze ernstig-lijk en waarachtiglijk geroepen en met de wrake des Verbonds bedreigd.

Wanneer wij deze dogmatische verklaring van Ds Van Teylingen vergelijken met wat de Synode leert, is het voor ieder duidelijk, dat hij de synodale uitspraken van 1942/43 radicaal verwerpt.

Men vergelijkte slechts:

1e De Synode verklaarde: gij moet ieder gedoopt kind, alle gedoopte kinderen hoofd voor hoofd, houden voor reeds wedergeboren kinderen. In haar antwoord op den voorslag van de amersfoortsche predikanten had de synode dat in een aparte synodale uitspraak nog eens zeer nadrukkelijk uitgesproken (art. 343, 371, 381, bijlage LXIX der Acta).

Neen, zegt Ds Van Teylingen — ik ga geen streep verder dan dat niemand aan de kinderen mag ontzeggen, dat ze deelen in de gaven des Heiligen Geestes! Men voelt, dat is gansch wat anders. Het maakt immers een groot verschil of ik zeg: gij moet den man beslist houden voor een eerlijk mensch, of dat ik zeg: gij moogt het er niet voor houden dat hij oneerlijk is!

2e De Synode had met alle kracht uitgesproken, dat de doop is de verzegeling en bekrachtiging van: reeds werkelijk geschonken vergeving der zonden (Praeadvies p. 8, 11);

reeds inderdaad ontvangen genads (Id. p. 12); een reeds gebracht zijn of worden in de levensgemeenschap met den drieënen God, welke de zaligheid absoluut insluit (Id. p. 12);

een belofte welke naar haar vollen zin niet alle kinderen van geloovige ouders omvat, doch alleen den uitverkorenen onder hen geldt (Id. p. 38, 43);

een onvoorwaardelijke heilsbelofte, een heilsverzekering aan de uitverkorenen (Id. p. 53); aanwezig geloof (Acta art. 429);

Neen, zegt Ds Van Teylingen weer tegen deze op allerlei wijze geformuleerde synodale leerconstructie. Ik verwerp dat alles en geloof en belijd, dat de doop de belofte van het genadeverbond in het Evangelie geopenbaard — niets anders, niets meer, niets minder — verzegelt en derhalve niets van wat in den mensch aan geloof, heil, wedergeboorte, of hoe men dat in den mensch door den Heiligen Geest gewerkte heil ook noemen mag, aanwezig is.

3e. De Synode leerde met grooten nadruk, dat de

belofte van het genadeverbond, de belofte des Verbonds, de wedergeboorte en dus de zaligheid insluit en dus „althans wanneer ze naar haar vollen zin wordt genomen, niet alle kinderen van geloovige ouders omvat“.

Neen — zegt Ds Van Teylingen weer — ik verwerp die constructie en geloof en belijd dat alle kinderen dezelfde beloften hebben ontvangen. En deze voor allen gelijke beloften worden aan alle kinderen des Verbonds, door de voor allen gelijken doop, verzegeld en deze kinderen hebben dan ook allen denzelfden vollen doop ontvangen, zooals hun ook allen hetzelfde recht op dien doop naar Goddelijke beschikking toekomt.

Alzoo sprak Ds Van Teylingen.

We kunnen het niet beter zeggen dan zoo: hij maakte zich vrij van de synodale leerbeslissingen.

Neen, de Acte van Vrijmaking zooals deze op 11 Augustus 1944 in Den Haag was opgesteld, onderschreef hij niet. Hij noemt verschillende redenen op, waarom hij dat niet deed. Maar al is zijn verklaring voor den kerkeraad niet die acte; zijn schrijven aan kerkeraad en classis is metterdaad toch een acte-van-vrijmaking-van de synodale-leeruitspraken.

Men lette daar goed op!

Het stuk van Ds Van Teylingen is immers geen gravamen, geen bezwaarschrift over wat de synode over het verbond en den doop had vastgesteld!

Zoo'n gravamen dient men bij de kerkelijke vergaderingen in met het verzoek dat te willen overwegen en daaromtrent een uitspraak te doen. Een dergelijk gravamen tegen leeruitspraken mag ieder kerklid onbelemmerd indienen. De synode heeft dat uitdrukkelijk verklaard. Op één conditie evenwel, deze n.l., dat men „verplicht is gedurende den tijd van zijn appél niets te leeren, wat niet ten volle in overeenstemming is met de leerbeslissingen van '42" (Art. 495 der Acta).

Maar nog eens: zoo'n gravamen was het stuk van Ds Van Teylingen niet. Neen: het is een verklaring, een mededeeling, dat hij de vastgestelde leeruitspraken in haar kern en wezen kort en goed verwerpt en een uiteenzetting van wat hij daartegenover geloof en belijdt; van wat hij leerde en zal blijven leeren.

Het is kort gezegd: een verwerping van synodale dwalingen en een verklaring van eigen reformatoisch gevoelen.

INHOUD

Hoofdartikel	Bezwaarden over en onder de synodocratie, 45.
Uit de Schrift	Christelijke actie en profetie (1 Kon. 22:1-29), 2.
Kerkelijk leven	Wereldraad van Kerken en Antichrist Over Emigranten Welke houding neemt „Trouw“ tegenover ons aan? Bataksche Kerk.
Opvoeding en Onderwijs	Achtergrond van een radicale onderwijsvernieuwing, 7.
Politieke en Sociale leven	Hoogstaande mannen.
Groninger Brieven	
Boekbespreking	„Het eerste gebod“. (Foka v. Loon).
Persschouw	De vlucht in de fantasie. Of: opium voor het kerkvolk Van schoenmakersknecht tot hoogleraar.
Kerknieuws	